Ao. 1858. Zaturdag

No. 46. 17 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 15 April 1858.

Op aankondiging dd. 4 Maart jl., namens den Gouverneur, in het Gouvernements Advertentie blad van Zaturdag den 6 dier maand geplaatst, omtrent de voorwaarden, waaronder de vijfhonderd Chinesche immigranten, wier aankomst tegemoet gezien wordt, in huur verkregen kunnen worden, zijn slechts eenige aanvragen tot huring, onder eenig voorbehoud, ingekomen.

Eenige planters hebben, met blootlegging van hunne voorname bezwaren tegen het in dienst nemen dier arbeiders, zich evenwel daartoe bereid verklaard, ingeval de volgende voorstellen konden ingewilligd worden:

dat het Gouvernement de helft van de op drie honderd Gulden per hoofd geraamde kosten van engagement en aanvoer, voor zijne rekening neme, en voor de ten laste der huurders komende wederhelft ad honderd vijftig Gulden, aan hen, die het wenschen, tegen voldoenden borgtogt, een renteloos voorschot verleene, om terugbetaald te worden in vijf jaarlijksche termijnen;

dat, indien het niet gelukken mogt, om, — gelijk de Gouverneur meent te mogen verwachten, — binnen twee maanden, na den aanvang van de huur dier Immigranten, hen tot wijziging der door den Nederlandschen Consul te *Canton* met hen aangegane overeenkomsten te bewegen, in dier voege, dat zij, bij het kostelooze genot van woning en geneeskundige verpleging, overigens niets gratis en geene andere belooning zullen genieten dan in verhouding tot den arbeid dien zij zullen verrigten per taak en volgens tarief; de huurders, die het zullen verlangen, bij het einde dier twee maanden, van hun contract ontheven, en de immigranten door het Gouvernement teruggenomen zullen worden;

dat Zijne Excellentie bij het Opperbestuur ondersteune hun verzoek: dat bij overlijden van immigranten vóór het einde van hunnen diensttijd, zooveel als van het voorschot ad honderd vijftig Gulden, te berekenen van het overlijden af, tot aan het einde van den diensttijd toe, nog verschuldigd mogt zijn, worde kwijtgescholden;

en dat overigens vaste regelen worden gesteld omtrent de ondersteuning door de Regering te verleenen, tot het engageren van immigranten van regeringswege of door particulieren aan te voeren.

Hoezeer de kosten van aanvoer, luidens later ontvangen berigten, de som van drie honderd Gulden per hoofd zullen overschrijden, welk surplus het Gouvernement te zijnen laste neemt; — hoezeer ook op het Gouvernement de verpligting rust, om de immigranten, na verloop van hunnen diensttijd, indien zij het verkiezen, vrijen terugtogt naar hun Vaderland te verleenen; — zoo heeft de Heer Gouverneur nogtans, in aanmerking nemende, dat het doel is, den landbouw te gemoet te komen, *voor zooveel betreft de thans verwacht wordende immigranten*, in het algemeen belang, de gedane voorstellen bewilligd; waartegen Zijne Excellentie vertrouwt, dat ieder belanghebbende het mogelijke aanwende tot bevordering van meerdere aanvoeren, waarvan de toekomst dezer Kolonie afhankelijk is.

Op last van den Heer Gouverneur wordt het voorgaande aangekondigd, met uitnoodiging aan elk, die alsnog mogt wenschen, immigranten in huur aan te nemen, om zijne daartoe strekkende schriftelijke opgave ter Gouvernements-Secretarie in te dienen, vóór of uiterlijk op den 27n. dezer maand; — wordende ten overvloede opgemerkt, dat de voorwaarden voorkomende in het Gouvernements Advertentie Blad van 6 Maart jl. No. 28, voor zoover die door het bovenstaande niet gewijzigd zijn, van kracht blijven.

De Gouvernements Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 16 April 1858.

Bij Gouvernements resolutie van den 10 dezer maand No. 2, is:

1o. Aan den Heer Mr. F. M. C. Pels Rijcken, *President van het Geregtshof* alhier, verleend een buitenlandsch verlof, voor den tijd van een jaar;

2o. Ter voorziening in de dienst, gedurende dat verlof, gequalificeerd:

a. tot fungerenden President van het Geregtshof, het oudste lid van dat hof Mr. J. C. Palthe Wesenhagen.

b. tot tijdelijk Lid van het Geregtshof, de Assessor bij het Collegie van Kleine Zaken Mr. J. M. Janssen Eijken Sluijters.

c. tot tijdelijken Assessor bij het Collegie van Kleine Zaken de Heer J. de Jong, Hoofd Commies ter Administratie van Financien.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 16 April 1858.

Bij Gouvernements-resolutie van den 15n. dezer maand, No. 6, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, aan den Heer W. Humphreijs, op zijn verzoek, *eervol* ontslag verleend als Lid van den Kolonialen Raad en als Heemraad der divisien *Boven Commewijne* en *Beneden Commewijne*, met dankbetuiging voor de door hem in die betrekkingen bewezen goede diensten; en zijn de Heemraadschappen dier divisien tijdelijk opgedragen geworden, het eerstgenoemde aan het Lid van den Kolonialen Raad A. H. F. J. Kennedij en het laatstgenoemde aan het Lid van dien Raad W. E. Ruhmann.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 16 April 1858.

[4582] Alzoo bij het Bestuur het verzoek is gedaan om de Slavin *Kaatje*, geboren in 1826, dochter van *Martha*, van den naam van Plantaadje *Vreeland*, gelegen in de divisie *Boven Suriname en Thorarica*, af- op dien van J. C. de Normandie 's Jacob, voor den vrijdom te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements-Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

16 April. Van den slaaf *Frans*, geboren in 1823, zoon van *Affiba*, toebehoorende aan M. Jochems.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Eerste Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.
Post-Kantoor.

De op **Woensdag** den 21n. dezer, via *Coronie*, en *Nickerie* naar *Demerarij*, per de Koloniale Schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. MEIJER, te verzenden

Brievenpakketten, zullen op dien dag ten **12 URE** worden gesloten.

Paramaribo, den 16 April 1858.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,

E. C. WESENHAGEN.

Over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, zal de Curator bij het Departement der Onbeheerde Boedels in het openbaar doen veilen:

Een derde aandeel in den grond *Combé* gelegen aan de rivier *Suriname*, ter linkerhand in het opvaren tusschen den grooten *Rij-* of *Combé weg* en grond *Nooit Volmaakt*; aankomende den desolaten Boedel G. W. Kemper als mede Erfgenaam van wijlen Truitje van Wolff.

Paramaribo, den 14 *April* 1858.

De Curator voornoemd,

Chs. LIONARONS.

Redevoering van den Heer Disraëli.

In de redevoering door den heer Disraeli, ter gelegenheid van zijne herkiezing tot Lid van het Lagerhuis voor Buckinghamshire uitgesproken, komen onder anderen de volgende zinsneden voor aangaande de betrekkingen van Engeland met Frankrijk.

De heer Disraeli zeide namelijk in den aanvang zijner rede, een ijverig voorstander geweest te zijn, van hetgeen men de Fransche alliantie noemt. Hij heeft altijd geloofd, dat eene cordiale alliantie gelijkelijk noodig was voor de belangen der beide landen en om die reden, noodzakelijk voor de onafhankelijkheid en welvaart van Europa. Engelschen en Franschen moeten er dan ook naar streven die alliantie in stand te houden. Het is dan ook met innig leedwezen dat hij incidenten heeft zien verrijzen, welke de goede verstandhouding tusschen de beide natien hebben verstoord.

De tegenwoordige souverein van Frankrijk is een man van uitstekende hoedanigheden, en die om meer dan eene reden noodwendig een grooten invloed op de gebeurtenissen uitoefent. Keizer Napoleon is niet alleen vorst, hij is ook staatsman; hij is een man die goed bekend is niet alleen met de menschelijke natuur in het algemeen, maar ook vooral met den inborst der Engelschen, en wij bezitten dus voor de handhaving der alliantie met Frankrijk waarborgen, welke wij onder min gunstige omstandigheden niet zouden gehad hebben. In Frankrijk hebben wij, even als in zijn souverein, in een hagchelijk oogenblik, een getrouwen bondgenoot gevonden. Na nog verderen lof aan de Fransche natie te hebben toegezwaaid, ging de heer Disraeli over tot den jongsten aanslag op het leven van keizer Napoleon en zeide, dat hij overtuigd was dat deze in Engeland evenveel verontwaardiging heeft verwekt als in Frankrijk. Ongelukkiglijk heeft de Fransche regering en, zoo spreker geloofde, ook de Fransche natie die misdaad toegeschreven aan de wetten van Engeland; en dit is eene groote dwaling. De heer Disraeli was van oordeel, dat toen die beschuldiging tegen de wetten en het volk van Engeland werd ingebragt, men die niet van zich geworpen heeft met al den ernst, dien de zaak vereischte. Spreker betreurde dien toestand, niet alleen voor de eer van Engeland, maar ook voor de belangen van Frankrijk zelf. Hij laakte dan ook het gedrag van het afgetreden ministerie in strenge bewoordingen, vooral ten opzigte van de wet op de zamenzweringen, waarna hij in beschouwingen trad over de taak, die het nieuwe kabinet te vervullen heeft. »Het staatkundig problema, zeide hij, dat wij hebben op te lossen, levert groote moeijelijkheden op. Wij moeten zoowel de waardigheid des lands verdedigen als onze hartelijke vriendschap met Frankrijk in stand houden of welligt hernieuwen. Hoe moeijelijk echter, zijn wij voor deze taak niet teruggedeinsd. De zaken zijn zoo ongelukkig bestuurd geworden, dat het resultaat der handelingen van onze laatste regering heeft doen gelooven aan eene poging om de wetten van het land te wijzigen, op den aandrang van eene vreemde mogendheid. Ik ben overtuigd dat het volk van dit land zich nimmer aan eene zoodanige concessie zoude onderwerpen, en hoewel het mij innig leed doet dat wij ten gevolge van een misverstand, in eene valsche positie zijn geraakt, gevoel ik, dat het onmogelijk is de moeijelijkheid op te heffen, door zich te begeven op eenen weg, dien de meerderheid der Engelsche natie reeds heeft veroordeeld. Ik wanhoop er echter niet aan te zullen slagen om ons daaruit te redden en heb daarbij vooral veel vertrouwen op het karakter van keizer Napoleon.

»Het is de gewoonte van dien vorst, ten gevolge van het groot aantal zaken, dat hij te behandelen heeft, om geruimen tijd de leiding der zaken in de handen zijner ministers te laten. Het is echter vroeger gebeurd en ik houd dat dit ditmaal ook het geval zal zijn, dat wanneer ten gevolge van de schuld dier ondergeschikten, een hagchelijke toestand werd in het leven geroepen, de keizer persoonlijk tusschen beiden kwam en de zaak onderzocht. Ik geloof dat in het tegenwoordige geval hij de kwestie slechts zoude beschouwen uit het oogpunt der belangen van Frankrijk.

»De keizer der Franschen, ik ben er zeker van, zal niet gedoogen dat de groote staatkundige beginselen, waarvan hij de voornaamste verdediger, zoo niet de stichter is geweest, door gebrek aan doorzigt of overleg van de zijde van hen die vroeger belast waren met het bestuur en de leiding der zaken, zouden worden opgeofferd.

»Ik ben overtuigd dat wanneer de keizer der Franschen de zaken persoonlijk zal hebben onderzocht, en ik geloof dat hij er zich thans mede bezig houdt, hij er geen bezwaar in zal vinden om de dwaling te erkennen, waarin zijne ministers vervallen waren; dat hij niet zal aarzelen vertrouwen te stellen in de wetten van Engeland, wier goede werking nog niet op de proef is gesteld, met opzigt tot de billijke bescherming, welke hij verlangt.

»Mogt deze hoop niet vervuld worden; mogt het vervolgens bewezen worden dat die wetten onvoldoende zijn, — hetgeen ik nog niet kan gelooven, — en zoo men kan aantoonen dat uit de Britsche wetgeving de leer kan worden afgeleid dat een vreemdeling in dit land ongestraft eene misdaad kan plegen, die een Engelsch onderdaan niet zoude kunnen begaan zonder daarvoor gestraft te worden, — dan ben ik zeker dat de keizer der Franschen geene dictatoriale boodschappen of bedreigingen zal zenden, (dit laat hij over aan de graven en kolonels) maar dan zal hij een beroep doen op de Engelsche natie en haar vragen:

»Verlangt gij dat de wet van Engeland zoodanig zij dat een vreemdeling er ongemoeid eene misdaad kan volvoeren, die een onderdaan van uwe eigen koningin niet zoude kunnen begaan zonder gestraft te worden? Verlangt gij dat zulk eene misdaad gepleegd kan worden op den persoon van uwen getrouwen bondgenoot?"

»Ik volg met belangstelling de processen, die te dier zake hier te lande aanhangig zijn. Ik acht het overbodig er meer van te zeggen, voor dat eene beslissing in die processen genomen is; doch ik verklaar vertrouwen te stellen in de wet van Engeland. Het is mij onmogelijk te gelooven dat de wet van dit land ongenoegzaam is om ellendelingen te straffen. Zeker zoude ik om geenerlei reden, onder geenerlei voorwaarde, er in toestemmen het asylregt aan te randen, welk regt Engeland tot het heilige land der vrijheid heeft gemaakt, doch ik aarzel niet de voldoening uit te drukken, welke ik zal ondervinden als men mij zal hebben aangetoond dat de wet voldoende is om hen te straffen, die het heilige regt, dat wij in weerwil van eenige exceptionele feiten gehouden zijn te handhaven, hebben geschonden.

»Ik weet dat men thans van alle kanten aan het Engelsche volk tracht diets te maken, dat de keizer der Franschen, in plaats van zich als een trouw bondgenoot te gedragen, deze gelegenheid heeft aangegrepen om twist met Engeland te zoeken, omdat onze positie door den oorlog in Indie zwakker zoude zijn geworden. Niets is echter minder gegrond dan dit beweren. In geheel Europa is geen vorst zoo goed op de hoogte van alle zaken, als keizer Napoleon; er is geen vorst op het vasteland, die beter bekend is met de middelen van verdediging welke Engeland bezit. Ik beweer dat hij meer betreffende onze schepen en onze soldaten weet, dan eenig Britsch onderdaad en even veel als H. M. ministers. De keizer der Franschen weet dan ook zeer goed, dat in weerwil van het fraaije leger, dat wij naar Indie hebben gezonden, wij op dit oogenblik nog in den lande eene effective strijdmagt bezitten, welke aanzienlijker is dan wij in de laatste vijf en twintig jaren hebben gehad.

»De keizer weet even goed als ik dat binnen vier en twintig uren wij in het kanaal een leger van bekwame zeelieden zouden kunnen vereenigen op de meest geduchte vloot, welke ooit de Engelsche wateren gedragen hebben. De keizer der Franschen kent even goed als wij het maandelijksche cijfer van onze recruteringen en hij weet dat in een land, waar de conscriptie niet bestaat, en waar wij slechts een beroep op de vaderlandsliefde des volks kunnen doen, thans meer manschappen voor H. M. dienst worden aangeworven dan tijdens den oorlog in de Krim.

»Welk eene lastertaal te beweren dat de keizer de gesteldheid van onzen strijd in Indie heeft aangegrepen om twist met ons te zoeken! Wij moeten die vooroordeelen uit onzen geest bannen.

»De keizer der Franschen verlangt thans, ik ben er van overtuigd, even als voor den afschuwelijken aanslag op zijn leven en voor de misslagen van het Engelsch ministerie, de vriendschap te onderhouden met een volk, dat hij achting en eerbied toedraagt, en die alliantie in stand te houden, welke alleen, om zijne eigen woorden te bezigen, het oude Europa tegen den invloed kan verdedigen, die in andere gedeelten der wereld zich begint te openbaren:

„ Hij is even geneigd als ooit om die ente cordiale tusschen Engeland en Frankrijk te behouden, welke hij beschouwt als de beste waarborg voor de orde, rust, beschaving en magt van Europa; doch het welgelukken van zijne pogingen en die van hen, welke verantwoordelijk zijn voor de leiding der zaken in Engeland, om de goede verstandhouding tusschen de beide landen te herstellen, hangt voor een groot deel af van de gevoelens van het Engelsche volk zelf en van het gezond verstand der Fransche natie."

Vervolgens heeft de heer Disraeli de Indische kwestie besproken. Hij was zeide hij, altijd geweest tegen hetgeen men de dubbelde regering van Indie noemt en de regering was voornemens een ontwerp van wet in dien geest voor te stellen. Volgens sprekers oordeel zou het niet voegzaam zijn de bill in te dienen voor het einde van den opstand, omdat elke verandering van dien aard de regering van Indie zoude verzwakken, welke buitendien door de onlangs plaats gehad hebbende stemming in het lagerhuis toch reeds zoo verzwakt is, dat de directeuren der Oost-Indische Compagnie hebben begrepen, dat zij opgehouden hebben te leven; zij verlangen dan ook dat hunne begrafenis zoo spoedig en zoo prachtig mogelijk zal plaats hebben. Dezedelijke kracht der Indische regering is verdwenen. Doch het tegenwoordige ministerie zal den maatregel zijner voorgangers niet overnemen; het zal weldra een ander voorstel indienen.

Ten opzigte der parlements-hervorming zeide de heer Disraeli het volgende: «In 1832 en 1833 toen de reform bill werd aangenomen hebben velen haar afgekeurd. Ik behoorde tot dezen. Het was een partij-maatregel die, zoo hij gelukt ware, de whigs voor altijd aan het bewind bewind zou hebben gebragt. Het oogenschijnlijk doel der bill bestond in eene wijziging der nationale vertegenwoordiging; het werkelijk doel was de bevestiging en bestendiging van de magt der whigs. Sedert dat tijdstip zijn twee andere reformbills in den geest der whigs voorgesteld door lord John Russel, maar zij werden door de whigs zelve verworpen en door lord John ingetrokken. Eene andere bill werd door lord Aberdeen en nog eene door lord Palmerston beloofd, doch het een en ander heeft tot niets geleid.

»Maar is het billijk dat eene kwestie van dat gewigt een wapen worde in de handen der partijen en een middel voor eene regering om een armzalig bestaan te rekken? De kwestie moet met ja of neen beslist worden; en indien eene nieuwe reformbill noodig is, dan moet daarover worden gestemd. H. M. heeft haar in eene troonrede aanbevolen, de regering heeft haar beloofd; men kan dus niet aarzelen en de tegenwoordige regering zal er zich met de meeste aandacht mede bezig houden. Doch daar de whigs gedurende zeven jaren op de bill hebben laten wachten, is het te hopen dat men eenige maanden uitstel aan het nieuwe bestuur zal willen geven.

»Het ontwerp dat wij zullen aanbieden, zal niet ten doel hebben aan de eene of andere partij wapenen in de hand te geven, maar zal al de kwestien dit onderwerp betreffende in den breede behandelen en zal door alle rationeel en kalm denkenden in den lande kunnen worden aangenomen.

»Men heeft gezegd dat de tegenwoordige regering is *eene regering van verdraagzaamheid*; dit is onjuist. In 1852 verliet lord Derby het ministerie, omdat hij niet uit verdraagzaamheid aan het bewind wilde blijven en indien hetzelfde geval zich thans voordeed, zoude hij eveneens handelen. Ik geloof niet dat het Lagerhuis zich tot eene partij oppositie zal constitueren tegen eene regering, door de vrijwillige keuze van H. M. ontstaan, maar dat het wijsselijk hare maatregelen en handelingen zal onderzoeken. Het is eene coalitie, die de regering van lord Derby in 1852 heeft omvergeworpen en hare omverwerping heeft geleid tot den oorlog tegen Rusland. De oorlog tegen Rusland sleepte dien tegen Perzie en den opstand in Indie na zich. Twee jaren na 1852 heeft Cobden verklaard, dat van al de keeren dat hij gedurende zijne staatkundige loopbaan, zijne stem had uitgebragt hij het meest betreurde zijne stemming, die had bijgedragen tot de omverwerping van lord Derby." En hij voegde er bij, dat, »die stemming aan den lande millioenen gelds en duizende kostbare levens had gekost."

Ik geloof niet dat de tegenwoordige regering tot dat kortstondige bestaan gedoemd is, waarop hare vijanden schijnen te rekenen. Ik geloof dat men hare daden moet afwachten, om daarover te kunnen oordeelen. Indien onze staatkunde krachtig en vast, maar voorzigtig is, indien onze buitenlandsche betrekkingen vredelievend blijven, indien wij de opstanden bedwingen, indien wij wijze maatregelen invoeren met betrekking tot het bestuur onzer departementen, onze nationale vertegenwoordiging en onze wetten, dan geloof ik niet dat het in de magt van eenige partij ligt de regering omver te werpen; en indien wij onze pligten jegens H. M. en de natie vervullen, dan kunnen wij, ik ben er zeker van, op de ondersteuning van het land en van Hare Majesteit rekenen."

ZAKELIJKE INHOUD der in ons vorig Nommer besproken Brochure.

Keizer Napoleon III en Engeland.

(*Vervolg van ons vorig No.*)

IV.

Wij komen thans tot eene andere phase der nieuwste geschiedenis: de Oostersche kwestie barst uit, de oorlog is besloten, de alliantie tusschen Frankrijk en Engeland tot stand gebragt. Hoe is deze alliantie tusschen de twee natien begrepen en ten uitvoer gebragt? Men moet het ter eere van beiden zeggen, dat, wanneer hare vereeniging sedert eeuwen had gedagteekend, de eerlijkheid, gehechtheid en het vertrouwen, die onderling aan den dag gelegd zijn, niet grooter hadden kunnen zijn in de beproevingen, die haar gemeenschappelijk deel was. Wat ons betreft, wij mogen er trotsch op zijn als op een deel van onzen roem; wij hebben op allerlei wijze in ruime mate onze medewerking verschaft. Het ontbrak toen niet aan lieden, die in den Oosterschen oorlog minder een Fransch dan Engelsch belang zagen. Zonder een oogenblik bij die gedachte stil to staan, had de Keizer naar de Krim tweemaal meer soldaten gezonden dan Engeland. Het in acht nemen van eene goede, van eene volledige overeenstemming, behoorde tot de meest bepaalde instruktien, die hij aan de bevelhebbers gaf. Deze inspiratie van Frankrijks keizer werd de gedragslijn van ons leger in den omgang met de Engelsche krijgsmagt. In de verdediging van dezelfde zaak, in het trotseren van dezelfde gevaren, hadden beide legers gemeenschappelijke pligten en belangen, waren zij elkander ten allen tijde bijstand schuldig. Wat ons aangaat, wij hebben dien versterkt met een ijver en met een' goeden wil, waarvan slechts zelden een voorbeeld bestaat in de militaire geschiedenis tusschen de strijders van eene en dezelfde natie. Te Inkerman snelden wij op de eerste oproeping onzer bondgenooten te wapen, ten einde hunne gevaren te deelen en hunnen heldenmoed te schragen in het verschrikkelijk naauw, waarin zij door de Russen gebragt waren. Toen door de beproevingen van een' zeer harden winter, door de vermoeijenissen van een reusachtig beleg, door de ontelbare, ten gevolge van het vuur geledene verliezen, door ziekten, het Engelsche leger aanzienlijk gedund was, deelden verscheidene Fransche regimenten met de Engelschen in hunne eigene liniendienst; zij hielpen hen in het openen der wegen, in het vervoeren hunner kanonnen en levensmiddelen. De Engelschen hebben ons die medewerking door eene edele wederkeerigheid van handelen vergolden: zij hebben op hunne schepen onze troepen naar Bomarsund vervoerd, alsmede een gedeelte naar de Krim; later, toen hun leger eene betere reorganisatie had ondergaan, hebben wij bij hen dezelfde gehechtheid gevonden, die wij hun betoond hadden; in hunne hospitalen werden onze zieken opgenomen, hunne geneesmiddelen zijn ten dienste onzer soldaten gesteld.

Ziedaar wat in Rusland gebeurd is: op het slagveld maakten de twee natiën slechts ééne uit; de soldaten der beide legers voerden slechts ééne ziel in de gelederen met zich om, om gezamenlijk te strijden, te lijden, te sneuvelen en te zegevieren. Na den vrede, gekocht door hunnen gemeenschappelijken roem, scheen dan ook het bondgenootschap, bevestigd door deze edele broederschap in heldenmoed en in gevechten, voortaan onwankelbaar vast te staan. Men zou gezegd hebben, dat wij onzen naijver tegelijk met onze dooden onder de aarde van de Krim begraven hadden, en dat onze edelmoedige slagtoffers, door het bloed, voor ééne en dezelfde zaak gestort, ten zoen hadden gestrekt voor de worstelingen van vele eeuwen. Hoezeer zouden onze voorouders, die te midden van den haat van vorige tijdperken geleefd hebben, niet verrast zijn geweest, indien zij het Engelsche leger met fierheid het afbeeldsel van den martelaar van St. Helena op hunne borst hadden zien dragen en de zonen van Waterloo met denzelfden trots de medaille, welke de beeldtenis van Engelands koningin vertoonde!

V.

De alliantie scheen dus onverbreekbaar. Spoedig evenwel kwam er eene oneenigheid in beider uitlegging der vredesvoorwaarden. Dit verschil van inzigt, te Parijs van luttele beteekenis beschouwd, nam te Londen een' buitensporigen omvang, en men zag bij deze gelegenheid een gedeelte der Engelsche drukpers, welke ten deze ondankbaarheid aan onregtvaardigheid paarde, met verloochening van de nog zoo versche herinneringen, den keizer, zijne regering, zijne handelingen, zijne voornemens lasteren. De keizer bleef ongevoelig.

Er is nog meer; door een geest van gematigdheid en in het belang der goede verstandhouding werden Frankrijk en Rusland het met Engeland eens. Buitendien waren de punten waarover beraadslaagd moest worden, slechts van ondergeschikt belang; zij stonden volstrekt niet in verband met de waarborgen die bepaald waren bij het vredes-tractaat.

De kwestie der vorstendommen kwam vervolgens. Op het Parijsche congres waren Frankrijk en Engeland het eens nopens de vereeniging dier provincien. Later veranderde het kabinet van St. James van gevoelen, en, door eene betreurenswaardige voorstelling der feiten, deed men het te Londen voorkomen, als of het kabinet der Tuilerien aan het bondgenootschap ontrouw was geworden. De Fr. regering zou zich met regt gekwetst hebben kunnen gevoelen over deze valsche voorstelling van haar zoo eerlijk en zoo gematigd gedrag. Op dat tijdstip barstte de opstand in Indië uit. Indien Frankrijk met minder opregte gevoelens bezield ware geweest, indien het minder belanglooze inzigten had gehad, dan zou dat oogenblik misschien gunstig geweest zijn om zich meer terughoudend, meer eischend jegens zijn' bondgenoot te toonen. De keizer dacht en handelde geheel anders; de ongelegenheden, waarin Engeland door den Indischen oorlog gebragt werd, deden hem integendeel jegens het hof van Osborne nog gematigder zijn in de kwestie der Vorstendommen. Hij deed zelfs later de Engelsche regering het aanbod, om hare troepen over Frankrijk's grondgebied te vervoeren en hij stelde zich aan het hoofd der keizerlijke garde met eene inschrijving ten behoeve der slagtoffers van den Indischen opstand.

[*Vervolg hierna.*]

Burgerlijke Stand.

Van den 9den tot den 15 April 1858, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 9den, Adolphina Wilhelmina Ploeg, 5 maanden. Den 12den, Helmuth Hendrik Hiemcke, Echtg. van Maria Ogel, 50 en 4 maanden. Den 14den, Johan Adam Neijs, Echtg. van Claartje Simon Abrahamsz, 41 j. Idem, Anne Jacqueline de la Place, circa 24 jaren. Idem, Christiaan Hunke, 47 jaren, Jager bij het batt. Jagers No. 27. Idem, Louis Philip Strekeling, circa 3 jaren.

Levenloos geboren:

Den 15den, een kind van het Mannelijk geslacht van Carolina Francina Cordua.

Publieke veilingen.

Ter kasteleneije van het Geregtshof.

VRIJDAG, den 16 April 1858.

Een Vijfde aandeel in het Huis en Erf, La. B No. 83, aankomende R. B. Sanches *f* 55 — J. C. Nassij qq. S. B. Sanches.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:

KATOEN.

Den 15n. dezer, van plant. Waterloo, 17 balen schoone a 35,52 cent.

SUIKER.

Idem, 10 a 15 vaten van de centraal Fabrijk op de pl. Baitenrust a 10 ct.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 15n. dezer, de Eng. Brik *South Boston*, kapt. Cummingham, van Gloucester.

UITGEKLAARD.

Den 14n. dezer, het schip *Louisa Christina*, kapt. Ten Harmsen, lading 536 vaten Suiker 73·,933 p., 23 vaten Melassie 2,640 g., 60 balen schoone Katoen 23,120 p., 21 vaten Rum 2,518 g., 191 balen Cacao 23,730 p., 9 vaten Arrowroot 1,396 p. en 16 kisten Naturalien. Passagiers: Mevr. Campen geb. de Hart, de Heeren F. L. Pichot, D. J. Sanches en minderj. Zoon en C. C. A. Reael.

Den 15, het schip *Noord Holland*, kapt. Overeem, lading: 492 vaten Suiker 679,291 p.; 1,747 p. oud Koper en 1,061 p. oud Lood. Passagier: de Heer J. J. P. Wessels. — Beiden naar Amsterdam.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Sagitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. H. Zaal. Sluit 25 dezer.

Anna Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal. Sluit uiterlijk *Ultimo dezer.*

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel.

Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Favereij.

Jenna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Diana, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levij.

Hermanus Izaak, kapt. Braunstahl, adres bij J. H. Zaal.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiesch, adres bij J. H. Zaal.

ADVERTENTIEN.

Voor de *Protestantsche Surinaamsche Mettray*, op *Lustrijk*, wordt gevraagd, een **Persoon** die geschiktheid bezit om onderwijs te geven aan de kweekelingen aldaar. Nadere informatien zijn te bekomen bij den President der Maatschappij Ds. C. VAN SCHAÏCK.

Paramaribo, den 14 April 1858.

C. CONRADI,
Secretaris.

Gedurende slechts *drie* avonden.

GROOTE KUNSTVERTOONING.

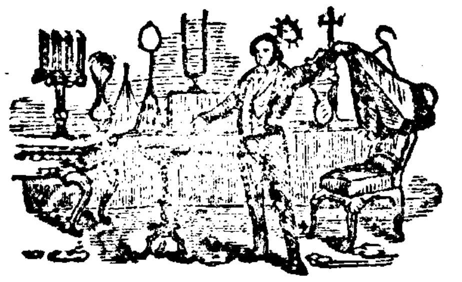

M. LEO TAYLOR,

de groote Oostersche Toovenaar en Buikspreker,

heeft de eer het geacht publiek van Suriname te verwittigen dat hij, *gedurende slechts drie avonden*, zijnde

HEDEN, Maandag en **Dingsdag**, den **17**n., **19**n. en **20**n. dezer, IN DE ZAAL VAN HET WAAGGEBOUW

DE WONDERBAARLIJKSTE TOEREN VAN BEHENDIGHEID EN GEESTBEGOOCHELING

zal vertoonen.

Entrée *f* 2,50. Kinderen *halve* prijs.
Aanvang te *acht* uur.

De toegangbilletten zullen op de vertoondagen te verkrijgen zijn aan het *Hotel Lyons*, de Societeit *de Hereeniging* en in het Waaggebouw. (4590)

J. J. P. WESSELS,

op zijn vertrek naar Europa staande, berigt zijne geachte Begunstigers, dat zijne **Affaire** en **Boekbinderij** op den zelfden voet worden voortgezet.

Voorts

dat hij per het Schip *Maximiliaan* heeft ontvangen:

Af- en onafgesneden Schrijf-, groot en klein formaat gelinieerd Velijn,- superfine wit Bath en azuré Post-, Oliphant Cardoes,- druk Mediaan en Marmer **PAPIER**, beste stalen **Pennen**, waaronder de zoogenaamde Boggeltjes; **Schoolboeken**, Leijen en meer andere zaken tot **kantoor-, schrijf-** en **schoolbehoeften** behoorende.

Een keurig assortiment

PARFUMERIEN.

(4589)

Wordt te koop gevraagd:

20,000 *nieuwe* of *oude* **MOPSTEENEN.**

Nadere informatien te bekomen ten kantore van P. R. PLANTEAU. (4584)

Te bekomen bij

J. H. SWARTSMAN,

VERSCHE **PROVISIEN;**

en op Zondag morgen

ZUURKOOL per ℔ en per anker.

Alsmede:

GENEVER per vat, *puik puik*, à 33 cts. per kan en per stoop 40 cts., mits à *Contant.* (4585)

P. J. BOAS

heeft ontvangen per de *Maximiliaan*, kapt. W. B. SCHILL, en biedt tegen *KONTANTE BETALING* te koop aan:

BOTER, Z. M. en Komeine **Kazen**, HAMMEN, Aardappelen en Uijen in manden, Saucijsjes en Rolpens in vaten, beste Princesse **BIER** in okshoofden en in manden, Patent Olie in amen en in pullen en meer andere GOEDEREN. (4588)

Verkrijgbaar bij

LUGARD & COMP.

Versche* PROVISIEN, Jenever, Patent en Lijn OLIE, *Verfwaren* en veel meer andere *GOEDEREN. (4587)

Paramaribo, den 14 April 1858.

De Pillen van Holloway,

zijn een uitmuntend geneesmiddel voor de hoest, gevatte koude, long- en borstkwalen.

De heer J. C. Rheinhardt, chemist te Hull, verzekert, dat de heer Stinger welke vroeger werkzaam was in de glasfabrieken aldaar, volgens verklaring der geneeskundigen, reeds in een hoogen graad de teering had, zoodat hij als ongeneesbaar was opgegeven. Daar hij in de Nieuwspapieren de Pillen van Hollowaij zag aangekondigd, besloot hij dezelve te gebruiken; reeds na eenige dosis ingenomen te hebben, begon zijn hoest te verminderen, het vleesch over het geheele ligchaam werd vaster, de eetlust nam toe en thans is hij geheel hersteld. Dit overheerlijk geneesmiddel is bijzonder aanbevelenswaardig in gevallen van verouderde hoest, aamborstigheid, verkoudheid en alle borst en longkwalen.

Deze **PILLEN** zijn alhier verkrijgbaar gesteld, bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, à *f* 1 *f* 3 en *f* 5. (4586)

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**